

Presentatie Drie kandidaten voor titel stadskunstenaar

Leeuwarden | Caro Kroon, Jara Veragua en Tim Honnef zijn geselecteerd voor de functie van Stadskunstenaar. Woensdag mogen ze hun plannen presenteren aan een jury, die vooral let op de invulling van het thema meertaligheid en de verbinding met de gemeente. Leeuwarden kent sinds 2010 een stadskunstenaar. Voorgangers zijn Jamila Faber, Daan Levy en Jacco de Boer en Marten Winters. Daarvoor had de gemeente stadsdichters. De winnaar wordt 6 januari bekend gemaakt.

Kemeny-Szemere Cobra Museum krijgt kunstwerken cadeau

Amstelveen | Het Cobra Museum in Amstelveen heeft twee kunstwerken gekregen. Het gaat om werken van de kunstenaar Madeleine Kemeny-Szemere (1906-1993). „Door deze twee werken wordt bijgedragen aan het doel vrouwelijke kunstenaars beter te vertegenwoordigen”, aldus het museum. Het gaat om *Devant-derrie [femmes]* uit 1949 en *Femme couchée dans les feuilles* uit 1954-1955. De Hongaarse kunstenaar schilderde vaak hardwerkende vrouwen op het platteland.

Groningerstraatweg Kunstacademie naar oude fitnessschool

Leeuwarden | De Kunstacademie Friesland in Leeuwarden verhuist. In Leeuwarden werden de ateliers voor kunstlessen en projecten te krap. De 'academie' verhuist in de kerstvakantie naar de Groningerstraatweg naar het pand van voormalige sportschool Fitplan. De ateliers komen op de begane grond zodat ze ook toegankelijk zijn voor mindervaliden. De Kunstacademie heeft ook ateliers in andere delen van Fryslân (waaronder Buitenpost, Oldeberkoop en Terschelling).

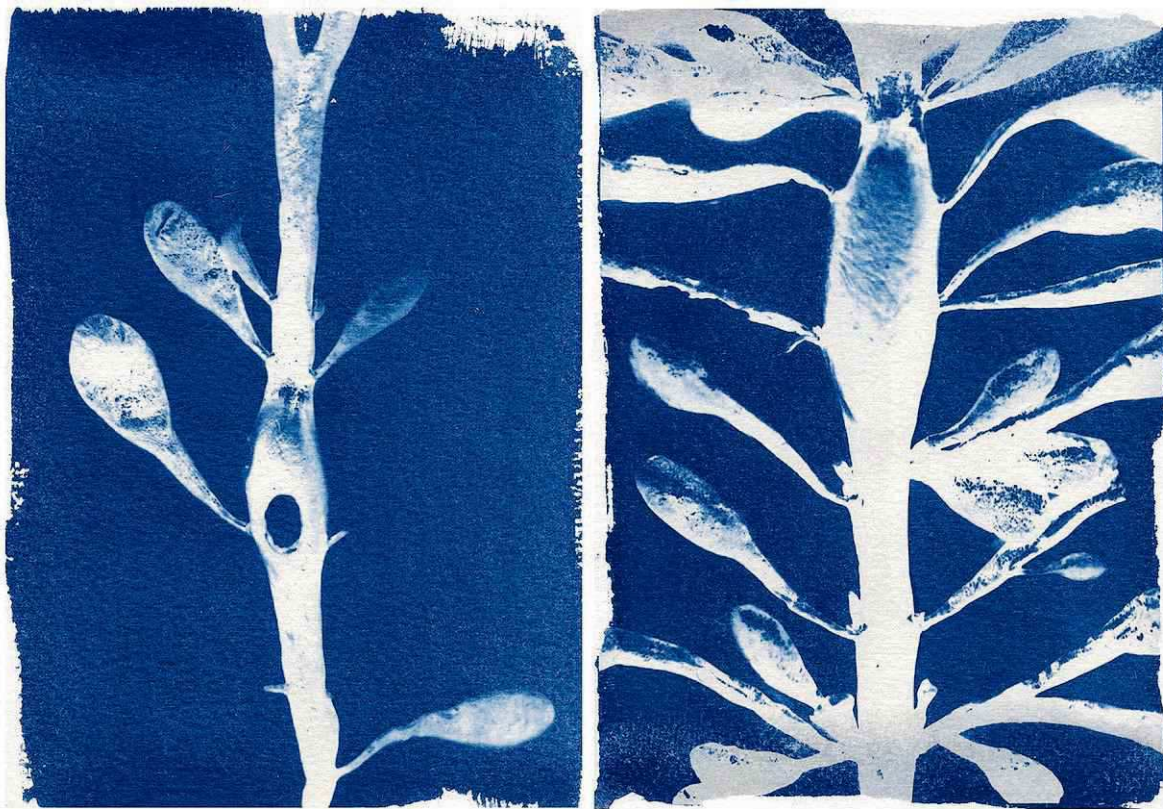
Bioscoop Penoza-film scoort op openingsavond

Amsterdam | *Penoza: the final chapter*, de speelfilm die de finale vormt van hitserie *Penoza*, doet het goed in de bioscopen. De film trok op de openingsavond meer dan 16.000 bezoekers en belandde op de eerste plek van de Nederlandse bioscooplijst. De serie *Penoza* was tussen 2010 en 2017 te zien bij KRO-NCRV en vertelde over een vrouw die na de dood van haar man diens rol in het criminele circuit overneemt. Recensenten waren overigens niet positief over de film.

Fotografie Van Manen schenkt werk Mapplethorpe

Amsterdam | Choreograaf Hans van Manen heeft het Rijksmuseum in Amsterdam 24 werken geschonken van de Amerikaanse fotograaf Robert Mapplethorpe (1946-1989). Het gaat om 21 foto's en drie porseleinen borden. Het museum wil de schenking over een paar jaar tonen in een overzichtstentoonstelling van Amerikaanse fotografie die in de maak is. De collectie van Van Manen en zijn echtgenoot tonen onder meer een zelfportret en twee portretten van de choreograaf.

Expositie Waddenkust biedt inspiratie

De tweelুক *Weeds I & II* van Anneke Savert is een van de kunstwerken die te zien is in Galerie Westerstorm in Oudebildtdijk. Voor de expositie *Garden of My Mind* zijn diverse kunstenaars gevraagd werk aan te leveren dat is geïnspireerd op de Friese waddenkust. De tentoonstelling in de voormalige smederij is tot en met 29 december te zien op afspraak. Foto: Galerie Westerstorm

Voor alle duidelijkheid: een unicum in de cabaret

Recensie

Wiggele Wouda

De landelijke pers geeft mij unaniem vijf sterren voor deze show. Heb het trouwens niet zo op sterren. Zo'n zeventig jaar geleden kreeg mijn grootvader slechts één ster en we weten allemaal hoe dat is afgelopen." De toeschouwers van *Voor alle duidelijkheid* van Micha Werdheim in De Harmonie in Leeuwarden lachen met een toegeeflijke reserve.

Zij weten dat alleen Werdheim zo'n opmerking kan maken want zijn typische, particuliere cynisme, die hij op zijn beurt weer intelligent en smakelijk ontmantelt, is hét middel waarmee hij de werkelijkheid het hoofd biedt. En de werkelijkheid, de actualiteit schreeuwt om reflecties. Werdheim is scherp, kritisch en beheerst het vertellen van verhalen als geen ander. In deze show tweeënehalf uur achter elkaar: een topprestatie.

Al wil Werdheim ons doen geloven dat *Voor alle duidelijkheid* nergens over gaat – „Net als het leven zelf” – en dat je vooral niet iets mee krijgt om over na te denken; de show is

een louterende bespiegeling die wel degelijk zaken op z'n kant zet en je bijna alles op een andere manier naar die werkelijkheid laat kijken. „Wiens wereldbeeld stort in?”, is zijn stevast commentaar.

Op het toneel staat over de hele breedte een muur opgesteld en dat vormt de context voor alles wat hij zegt. Mensen lopen tekeer tegen dit of dat en vinden een muur voor zich, maar je moet het allemaal omdraaien. Met de rug tegen de muur kun je de zaken overzien, ontdekken wat er voor je ligt. Eigenlijk bedoelt Werdheim te zeggen dat kennis van zaken je mentaal blokkeert. Je onbevangenheid raak je

Wertheim is scherp, kritisch en beheerst het vertellen van verhalen als geen ander

kwijt als je teveel kennis hebt die als een muur om je heen jouw leven en vrijheid beschermt.

Voortdurend neemt Werdheim in deze show de humor en de relatie tussen cabaretier en publiek op de korrel met een opmerking als „Hoe vinden jullie het tot nu toe gaan?” Hij speelt daarmee en doet een enorm groot beroep op je volgzaamheid. Want ben je het spoor bijster in deze show, dan wordt het heel moeilijk: lachen is weliswaar mooi meegenomen, maar voor Werdheim geen doel op zich.

Wel de relativering: hij is dan wel een linkse, intellectuele cabaretier, maar wat levert dat in feite op? „Ik wil jullie geen gedachten opdringen: geen engagement!”, maar tegelijkertijd vult hij daarmee elke spelonk in je hoofd. Zelf ontdekken, zelf ervaren, zelf kiezen in plaats blind varen op wat zoekmachine Google oplevert, is zijn devies. Zo bepaal je ook zelf of deze show de moeite waard is. Voor alle duidelijkheid: *Voor alle duidelijkheid* is meer dan de moeite waard. Een unicum binnen de cabaretgeschiedenis.

▶ Voor alle duidelijkheid, Micha Werdheim, De Harmonie, 450 bezoekers

Verwarring alom bij dansvoorstelling

Recensie

S. van Ek

Het had donderdag alles van een voorspel in de foyer van De Lawei in Drachten. Enkele mensen zaten rustig aan tafeltjes wachtend op het moment dat de deuren van de zaal open gingen. Die bleven tot vlak voor de voorstelling dicht. Anderen raakten er enigszins door in verwarring en gingen bij de kaartcontrole informeren of ze wel goed zaten. 'De artiesten willen het zo', was het antwoord dat ze kregen.

De verwarring sloeg ook bij mij toe. Meestal zijn dansvoorstellingen van gezelschappen als Club Guy & Roni in de kleine zaal. Bij de kassa had ik gehoord dat er maar negentig kaarten waren verkocht, dat was een aantal dat bij de moderne dans hoort die in de kleine zaal plaatsvindt. Ook ik controleerde mijn kaartje: de voorstelling was toch echt in de grote zaal.

Toen we naar binnen konden bleek waarom: de omvang van het podium van de grote zaal was nodig voor de voorstelling *Love* van Club Guy & Roni en niet het aantal zetels van de zaal, die voor de helft was afgesloten. De verwarring bleef. Het aanvankelijk in verwarring gebrachte publiek zat nu rustig in de zaal, maar op het podium heerste

nu één grote verwarring.

Je zag een bank, een staande lamp, een beeld van een hond, verrijdbare vensters, het instrumentarium van muzikanten, decorstukken op de voor- en achtergrond die tot de nok van De Lawei reikten met videoprojecties. Met enkele *big bangs* van de Slagwerk De Haag en het Asko Schönberg Ensemble werd de chaos in een expanderende beweging gezet. De decorstukken werden van hot naar haar geschoven en alles begon permanent door elkaar te lopen.

Zang, muziek en flarden tekst wisselden elkaar in snel tempo af. Men praatte en danste alternerend. Scènes liepen door elkaar, rollen liepen door elkaar (muzikanten participeerden), geslachten liepen door elkaar. Ongetwijfeld sloeg de verwarring die dat alles veroorzaakte over op de zaal. Wat moest je hiervan denken? Liefde was het onderwerp. Dat is nu eenmaal een verwarrend begrip.

Tekend was dat aan het begin van de voorstelling men er maar niet in slaagde de letters L, O, V en E in de juiste volgorde te zetten. Er ontbrak trouwens ook steeds een letter. Liefde, zo moet de boodschap van Guy & Roni luiden, is ongreepbaar, chaotisch en nooit compleet.

▶ Club Guy & Roni speelde donderdag *Love* in De Lawei voor negentig bezoekers

Een nacht doorhalen met 'Meeuw'

Recensie

Baukje Stavinga

Twee straatlantaarns op vierkante sokkels vallen bij binnenkomst van de theaterzaal in De Harmonie in Leeuwarden direct op. Ze worden op diverse manieren gebruikt door de elf acteurs van Meeuw Jeugdtheaterschool, die eromheen cirkelen op skateboards, die erop klimmen en eromheen dansen.

Het verhaal van *Een nacht niet slapen* gaat over jonge mensen in een 'saai' dijkdorp die een nacht doorhalen en hun grenzen opzoeken. In een mozaïekvoorstelling wordt door drie groepen jeugd geschetst wat er kan gebeuren wanneer je over je grenzen heen gaat.

Met veel vaart en energie krijgt het publiek te zien wat er gebeurt wanneer drie meiden op weg naar een schuurfeest onderweg een

ongeluk krijgen die een kat het leven kost. Over hoe je zoenen moet oefenen en hoe ver je wilt gaan om je doel te bereiken. Enthousiast spelen de acteurs de diverse scènes, soms in combinatie met harde muziek, dan weer in stilte. Ook wordt goed vormgegeven dat alles erger en harder klinkt in de nacht.

Oud-leerling

Hilde Mulder, regisseur, en Tatiana Matveeva, choreograaf, hebben er iets bijzonders van gemaakt. Het verhaal, geschreven door Sanne Schumacher, oud-leerling van Meeuw Jeugdtheaterschool, spreekt de jeugd aan en dit is te merken aan het spelplezier. De voorstelling eindigt met een vallende ster. De betekenis hiervan is dat je een wens mag doen en daar weten de meesten wel raad mee.

▶ Een nacht niet slapen, De Harmonie, vanavond om 20.30 uur. Daarna te zien op meer speelplaatsen: www.meeuw-jts.nl